

"Als ik dan naar een party ga dan ga ik ook als diva"

Als ik me uren lang omkleedde deed ik dat dan ook perfekt. Travestie vond ik altijd een vervelend, beladen woord. Het was echt discriminerend. Je kon nog beter een zwartjoekul in de bijstand zijn dan in dameskleden rond lopen als kerel. Je zag er echt uit of je zag er niet uit. Voor mij als travestiet waren Hedy Lamarr en Lana Turner vanzelfsprekend mijn grote voorbeelden, daar kon ik mij in alle gemoedsrust aan spiegelen. Iedereen moet zijn eigen identiteit vinden en dat gaat via identifikatie. Candy Darling had ook zo haar voorbeelden: Kim Novak en Jean Harlow en Jackie keek weer naar Lucille Ball. We waren echt gek op die vrouwen, maar het duurde wel meer dan twintig jaar voor ik er tegen kon om travestiet genoemd te worden. Nu is het een grote eer om zo genoemd te worden, maar wij, de baanbrekers heb ben die eer wel moeten bevechten op de tegenstanders. Nu is het dan wel een eer als je door iemand travestiet genoemd wordt, omdat de grote doorbraak is gekomen. Ik vind dat iedereen een bustehouder moet kunnen aantrekken, een pruik opzetten, pumps moet kunnen aantrekken en het eens flink op een krijsen moet zetten tegen die verstokte heteros met hun jasjes en dasjes. Het is helemaal niet walgelijk of pervers. Ik zou willen dat die orthodoxen en re actionairen dat eens inzagen. Het komt door dat puriteinse Evangelicals gezeur. Kijk eens naar die Schotten. Allemaal in geruite rokjes! Daar trekken ze probleemloos een jurkje aan en dragen niet eens een slipje onder hun jurkje.

Toen opende Studio 69 eindelijk en het was zo dat je voor de keus stond om er wel of niet te gaan wonen, want anders werd je er gewoon bij kop en kont uit gegooid. Drie jaar lang hing ik daar rond en ontmoette de most fabulous beautiful people. Enorme hoeveelheden coke en er was zo verschrikkelijk veel geld, ongelooflijk gewoon! Een paar jaar later was iedereen dood of verdwenen omdat aids er verschrikkelijk in hapte. In 1987 toen Andy overleed ben ik maar gestopt met de sien. Ik had een min naar in L.A. dus pakte ik mijn leven in twee koffers en trok bij hem in. Toen ik van Miami naar New York ging had ik niet meer dan veertien dollar. Toen ik naar L.A. ging had ik maar twaalf dollar maar wel voor honderduizenden dollars er doorheen gedraaid in de sien van New York. Op dit moment trek ik niet zo vaak meer dameskleding aan, behalve tegen enorme geldbedragen. Als ik dan naar een party ga ben ik weer de oude Holly Woodlawn, zwaar op gemaakt en op hoge hakken. Ik scheer nog steeds mijn benen, buik, rug, tieten en armen om een glad velletje te hebben als ik in drag ben. Ik denk ook nooit over de konsekwenties na.